

Sygn. akt II AKa 33/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: praktykant Katarzyna Gołębiewska

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2023 r.

sprawy:

R. K.

syna J. i I. z d. M.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt VIII K 72/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 33/23</i>	
----------------	---------------	---------------------	--

<p>Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:</p>	<p><i>I</i></p>	
<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt VIII K 72/21</p>		
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>		
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>		
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>		
<p># oskarżyciel prywatny</p>		
<p># obrońca</p>		

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
obrońca oskarżonego			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
		#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ	

	na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego				
2.1. Ustalenie faktów				

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla					

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
I.	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonego i ustalenie pełnego przebiegu zdarzenia na podstawie tych zeznań, podczas gdy pokrzywdzony pomija kluczowe dla stanu faktycznego elementy dotyczące posługiwania się nożem przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonego i
ugodzenia
pokrzywdzonego
tym nożem przez
oskarżonego, w
związku z tym
okoliczności
tych w żadnym
razie nie można
było ustalić
w oparciu o
te zeznania,
co doprowadziło
do błędnego
przypisania
sprawstwa
oskarżonemu;

b) art. 7
k.p.k. poprzez
dokonanie
dowolnej oceny
dowodów z
opinii
kryminalistycznych
i nieuprawnione
uznanie na ich
podstawie, że
oskarżony zadał
ciosy
pokrzywdzonemu,
choć dowody
te nie tylko
nie pozwalają
na przypisanie
sprawstwa lecz
także przeczą
jakoby
oskarżony w
ogóle posługiwał
się nożem;

c) art. 410
k.p.k. poprzez
niepoparte
żadnym
dowodem
ustalenie, że
oskarżony zadał
pokrzywdzonemu

	<p>ciosy nożem, podczas gdy żaden ze zgromadzonych dowodów nie daje podstawy dla poczynienia takich ustaleń, albowiem żaden ze świadków, ani pokrzywdzony nie widzieli i nie potwierdzili, aby oskarżony faktycznie wymierzał ciosy, co więcej pokrzywdzony zaprzeczył, aby oskarżony posiadał w ręku nóż, a zatem brak jest podstaw dla poczynienia ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W realiach niniejszej sprawy zarzuty skarżącego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie i mają charakter</p>			

wyłącznie polemiczny z prawidłowo ustalonym przez Sąd Okręgowy stanem faktycznym w oparciu o całokształt materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który został rozważony w sposób wszechstronny z uwzględnieniem wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nadto w sposób zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.) oraz powyższe zostało logicznie uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku (art. 424 k.p.k.). Taki sposób procedowania powoduje, że sformułowanych zarzutów w apelacji

obrońcy nie
można ocenić
inaczej niż
jako
wyłącznie
wyrazu
subiektywnego
niezadowolenia
z zapadłego
w sprawie
wyroku, a nie
racjonalnego
wykazania
przesłanek
podważających
prawidłowość
tego
rozstrzygnięcia
Sądu. (por.np.
wyroki Sądu
Najwyższego:
z dnia 2
października
1972 r., sygn.
akt. III KR
114/72,
OSNKW 1973,
z. 2 - 3, poz.
36, z dnia 29
stycznia 1976
r., Rw 684/75,
OSNKW 1976,
z. 6, poz.
83, z dnia
9 listopada
1990 r., sygn.
akt. WRN
149/90,
OSNKW 1991,
z. 7, poz.
41, z dnia 3
września 1998
r. sygn. akt. V
KKN 104/98,
Prokuratura i
Prawo 1999,
Nr 2, poz.
6, z dnia 15
stycznia 2020
r., sygn. akt

I KA 9/19,
Legalis).

Odnosząc się
wprost do
treści
zarzutów
sformułowanych
przez autora
apelacji
wskazać
należy w
szczegółności,
że podnosząc
zarzut obrazy
art. 7 k.p.k.
konieczne jest
wykazanie
konkretnych
błędów w
sposobie
dochodzenia
do
określonych
ocen,
przemawiających
w zasadniczy
sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu
(tak
przykładowo:
wyrok SA w
Warszawie z
12 września
2012 r., II AKA
228/12, LEX
nr 1238267).
Tego warunku
nie spełnia
apelacja
wniesiona
przez obrońcę
oskarżonego.
I tak:

ad.a) wbrew
twierdzeniom
skarżącego

obrońcy
ocena zeznań
pokrzywdzonego
nie jest
dowolna.
Słusznie Sąd
Okręgowy dał
wiarę
depozycjom
R. J., bowiem
znajdują one
potwierdzenie
w pozostałym
materiale
dowodowym,
tak
osobowym,
jak i z
zapisami
monitoringu
oraz
dokumentacją
medyczną
dotyczącą
odniesionych
przez
pokrzywdzonego
obrażeń. Fakt
kłótni
oskarżonego z
pokrzywdzonym,
jego
napastliwego,
agresywnego
zachowania i
biegania z
nożem –
wynika nie
tylko z zeznań
pokrzywdzonego.
Na powyższe
zachowania
oskarżonego
wskazała
także A. B.
w zeznaniach
złożonych
bezpośrednio
po zdarzeniu.
Relacje tego

świadka z
etapu
postępowania
przygotowawczego
są zgodne
z zapisami
nagrań z
rozmowy
telefonicznej z
policją. Sąd
dostrzegając
zna rozprawie
próbę
wycofania się
przez tego
świadka z
zeznań
złożonych
wcześniej –
Sąd okręgowy
trafnie nie
dał wiary
zeznaniom
złożonym na
rozprawie.
Również K. K.
relacjonując
zdarzenie
złożył
depozycje
spójne z
wymienionymi
powyżej
dowodami.

To, że żaden
ze świadków
nie widział
momentu
zadania ciosu
nożem przez
oskarżonego
– w tym
również tego
momentu nie
zarejestrował
pokrzywdzony
– nie czyni
stawianego
przez obrońcę

zarzutu
zasadnym.
Respektowanie
normy art.
7 k.p.k. jest
ściśle
powiązane z
treścią art.
92 k.p.k. i
art. 410 k.p.k.
Warunkiem
prawidłowej
oceny
materiału
dowodowego
jest wzięcie
pod uwagę
całego
materiału
dowodowego i
jego
swobodna
ocena z
poszanowaniem
zasad
prawidłowego
rozumowania,
zasad wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
„Zasada
swobodnej
oceny
dowodów
pozwala (...) organowi
procesowemu
m.in. na:
wysnuć
wniosków o
prawdziwości
faktów na
podstawie
prawdopodobieństwa
ich
prawdziwości,
uznanie
spośród kilku
dowodów
tylko

niektórych za wiarygodne, przyznanie dowodom pośrednim takiej mocy dowodowej jak dowodom bezpośrednim, wysnucie z zebranego materiału dowodowego i wyników postępowania dowodowego wniosków, jakich żadna ze stron nie wysnuła (J. Skorupka, Zasada swobodnej oceny dowodów i zasada legalnej oceny dowodów [w:] System Prawa Karnego Procesowego, red. P. Hofmański, t. 3, Zasady procesu karnego, cz. 2, red. P. Wiliński, Warszawa 2014, s. 1164). Naruszenia tych zasad skarżący obrońca w żaden sposób nie wykazał.

ad.b) nie można zgodzić się z

zarzutem, że ocena opinii kryminalistycznych nie czyniła zadość wymogom art. 7 k.p.k. Autor apelacji nie wskazał jakich uchybień dopuścił się Sąd I instancji w ocenie opinii biologicznych, genetycznych oraz daktyloskopijnych ograniczając się do stwierdzenia, iż jest ona nieprawidłowa. Wbrew treści zarzutu żaden z tych dowodów nie formułuje wszak innych ustaleń, niż te które zostały w oparciu o wymienione dowody poczynione przez Sąd Okręgowy. Jest bezsporne, że przeprowadzone badania biegłych wykazały, że na nożu nie odnaleziono odcisków palców oskarżonego oraz nie zidentyfikowano

śladów krwi
należących do
pokrzywdzonego.
Nie daje
powyższe
jednak
podstaw do
przyjęcia jako
prawidłowej
tezy
lansowanej
przez
skarżącego, że
na tej
podstawie
można
wykluczyć
sprawstwo
oskarżonego.
Ślady
papilarne na
nożu nie
nadawały się
do
identyfikacji –
co wszak nie
oznacza, że
udział R. K.
został
wykluczony.
Trafnie w
tym zakresie
Sąd meriti
przytoczył
stanowisko
oskarżonego,
który sam
stwierdził, że
mógł
pokrzywdzonego
dźgnąć
nożem.

ad.c)
naruszenie
art. 410 k.p.k.
może
zaistnieć
wówczas,
kiedy sąd

opiera swoje
orzeczenie na
materiale
nieujawnionym
na rozprawie
głównej bądź
tylko na części
materiału
ujawnionego i
jego
rozstrzygnięcie
nie jest
wynikiem
analizy
całości
ujawnionych
okoliczności.
Taka sytuacja
w niniejszej
sprawie nie
zachodzi. Nie
ma
wątpliwości,
że wyjaśnienia
oskarżonego
w odniesieniu
do
kluczowych
kwestii w
niniejszej
sprawie są
rozbieżne z
zeznaniami
świadków.
Nie oznacza
to jednak,
że można
rozumieć art.
410 k.p.k. w
ten sposób,
iż każdy z
przeprowadzonych
dowodów ma
stanowiąc
podstawę
ustaleń
faktycznych.
Nie można
bowiem
formułować

zarzutu
obraży tego
przepisu, w
sytuacji, gdy
niektóre
dowody nie
stanowiły
podstawy
ustaleń
faktycznych,
jeśli sąd je
rozważył i
odrzucał na
płaszczyźnie
art. 7 k.p.k.
jako
niewiarygodne.
Tym samym
nie można w
było w sposób
bezrefleksyjny
dać wiarę
wyjaśnieniom
oskarżonego,
że to
pokrzywdzony
był agresywny
i R. K. bronił
się jedynie
przed atakiem
z użyciem
siekiery, a
także temu,
że nie zadał
ciosu nożem
pokrzywdzonemu.
W opozycji do
tych
wyjaśnień
pozostają
bowiem
zeznania tak
A. B. złożone
na etapie
postępowania
przygotowawczego,
jak i zeznania
świadka K. K..
Sam skarżący
przyznaje, że

na miejscu
zdarzenia oraz
wyłącznie na
odzieży
oskarżonego i
pokrzywdzonego
znaleziono
krew
pokrzywdzonego.
To że żaden
ze świadków
obecnych
podczas
zajścia nie
opisał
momentu
zadania ciosu
przez
oskarżonego
– nie podważa
jedynego
logicznego
wniosku
wywiedzionego
przez Sąd
meriti z
przeprowadzonych
w sprawie
dowodów, iż
to wyłącznie
oskarżony
zadawał ciosy
pokrzywdzonemu
– w tym
ugodził go
nożem.

Podsumowując
już
wielokrotnie
w
orzecznictwie
podkreślano,
zarzut obrazy
art. 7 k.p.k.
nie może
się ograniczać
jedynie do
wskazania
wadliwości

sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Skarżący powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. Tymczasem autor apelacji nie wykazał, że ocena dowodów wyrażona przez Sąd orzekający w zakresie ustaleń faktycznych i winy jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym.

Lp.	Zarzut		
II.	Obraza przepisów postępowania	# zasadny	

	<p>mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 413§2 pkt 1 k.p.k. poprzez błędny opis czynu, za który oskarżony został skazany, nieodpowiadający kwalifikacji prawnej, albowiem skoro Sąd – nieprawidłowo – przypisał oskarżonemu działanie w zamiarze ewentualnym, to celem działania oskarżonego nie mogło być pozbawienia życia, a taki cel wynika z opisu czynu zawartego w sentencji wyroku</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą art. 413§2 pkt 1 k.p.k. „Zawarty w wyroku</p>			

skazującym opis czynu, o którym mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. musi być tak skonstruowany, aby znalazły się w nim elementy odzwierciedlające realizację przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu czynu” (por. przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2021 r., V KK 91/21, wyrok SN z 22.03.2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7, poz. 78). Oznacza to, że opis czynu przypisanego powinien wskazywać czas, miejsce, sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutki. Wymóg opisania sposobu popełnienia przestępstwa odnosi się także do znamion strony podmiotowej, a zatem w opisie przypisanego czynu należy wskazać na podmiotowy

sposób jego
popelnienia –
umyślność lub
nieumyślność –
gdy
przestępstwo
może zostać
popelnione
zarówno
umyślnie, jak
i nieumyślnie,
bądź w formie
kwalifikowanej
przez
następstwo, a
ponadto
wskazywać
postać
umyślności lub
nieumyślności,
np. zamiar
bezpośredni czy
zamiar
ewentualny.
Skazując
oskarżonego za
zabójstwo (art.
148 § 1 k.k.),
w opisie czynu
sąd obowiązany
jest wskazać
zatem nie tylko
to, że czyn
ten popelniony
został umyślnie,
ale także z
jakim zamiarem
– bezpośrednim
czy
ewentualnym
(postanowienie
SN (7) z
28.05.2003 r.,
WK 10/03,
OSNKW
2003/9–10, poz.
76; zob. także
aprobujące
uwagi: S.M.
Przyjemskiego,

Glosa do
postanowienia
SN z 28.05.2003
r., WK 10/03,
WPP 2004/1,
s. 147, oraz
J. Izydorczyka,
Glosa do
postanowienia
SN z 28.05.2003
r., WK 10/03,
OSP 2004/11,
poz. 143).

Czyn popełniony
jest umyślnie,
jeżeli sprawca
ma zamiar jego
popelnienia, to
jest chce go
popelnic (zamiar
bezpośredni),
albo przewidując
możliwość jego
popelnienia, na
to się godzi
(zamiar
ewentualny). W
obu
przypadkach u
sprawcy
występuje
zamiar
popelnienia
czynu
zabronionego,
co oznacza
zarówno
świadomość
sprawcy, jak
i jego wolę
ureczywistnienia
swoim
zachowaniem
(działaniem lub
zaniechaniem)
znamion czynu
zabronionego -
jego strony
przedmiotowej,

przedmiotu i podmiotu (przy przestępstwach indywidualnych). O ile sprawca działający z zamiarem bezpośrednim zdaje sobie sprawę z tego, że to, czego wykonanie sobie zamierzył, stanowi czyn zabroniony, i chce go popełnić – to w przypadku sprawcy działającego z zamiarem ewentualnym brak jest u niego jednoznacznie określonej chęci popełnienia czynu zabronionego. Nie można jednak powiedzieć, że zdecydowanie nie chce jego popełnienia. Sprawca przewiduje taką możliwość i godzi się na to. Zamiar ten nie występuje samodzielnie. Zawsze towarzyszy jakiemuś innemu zamiarowi bezpośredniemu, który nie musi być skierowany na realizację

stanu rzeczy
mającego
znaczenie dla
prawa karnego,
choć oczywiście
może
towarzyszyć
także zamiarowi
popelnienia
przestępstwa lub
wykroczenia
(por. np. M.
Budyn - Kulik,
Umyślność w
prawie karnym
i psychologii.
Teoria i praktyka
ścigania,
Warszawa 2015,
s. 35 – 57).

W tym stanie
rzeczy wywód
obrońcy, że opis
czynu
przypisanego w
wyroku nie
odpowiada
„kwalifikacji
prawnej,
albowiem skoro
Sąd –
nieprawidłowo –
przypisał
oskarżonemu
działanie w
zamiarze
ewentualnym, to
celem działania
oskarżonego nie
mogło być
pozbawienie
życia” a w
konsekwencji
argumentacja, że
w przypadku
przyjęcia
zamiaru
ewentualnego
„celem działania

mogło być
jedynie pobicie,
zrobienie
krzywdy
pokrzywdzonemu^o
- świadczy o
całkowicie
nieprawidłowym
rozumieniu art.
148 §1 k.k. oraz
istoty
umyślności na
gruncie art. 9§1
k.k.

Zauważenia

także wymaga, iż
oparcie zarzutu
o podstawę
odwoławczą z
art. 438 pkt
k.p.k. oraz
wskazane, że
doszło do
naruszenia art.
413§2 pkt 1
k.p.k. – jest
nieprawidłowe.

Ustalenia w
zakresie zamiaru
sprawcy
stanowią
rekonstrukcję
strony
podmiotowej
zdarzenia i są
pochodną
rozważenia
przez sąd
całokształtu
okoliczności
zdarzenia
przestępnego i
poczynionych
ustaleń
faktycznych.

Przyjęcie
zamiaru musi
opierać się na
pewnym

ustaleniu, że określony skutek był rzeczywiście wyobrażony przez konkretnego sprawcę i akceptowany, a nie jedynie możliwy do wyobrażenia.

Tym samym kwestionowanie zamiaru sprawcy wymaga wykazania, że doszło do błędnych ustaleń faktycznych i nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych.

Skarżący formułując zarzut obrazy art. 7 k.p.k. powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko

dokonanemu
rozstrzygnięciu.

W realiach
przedmiotowej
sprawy autor
apelacji nie
wykazał, że
ocena dowodów
wyrażona przez
sąd orzekający w
zakresie ustaleń
faktycznych i
winy jest
sprzeczna z
zasadami logiki i
doświadczeniem
życiowym.

Ustalenie
zamiaru z jakim
działał
oskarżony na
podstawie
okoliczności
jakie
towarzyszyły
zajściu jest
prawidłowe.

Powtórzyć godzi
się w tym
zakresie za
Sądem
okręgowym, że
oskarżony jest
osobą dorosłą i
pomimo
stwierzonego
przez biegłych
lekkiego
upośledzenia
umysłowego
trudno przyjąć,
iż nie zdawał
sobie sprawy,
że zadanie ciosu
nożem o ostrzu
długości 19,5
cm w okolicy
brzucha, gdzie
znajdują się

ważne organy wewnętrzne może spowodować tego rodzaju obrażenia, które w efekcie doprowadzić mogą do skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Dodatkowo jeśli uwzględni się agresywne zachowanie oskarżonego w postaci wielokrotnych uderzeń pięściami po twarzy, całkowite akceptowanie wywołanego przez siebie skutku wynikłego z użycia noża i braku pomocy pokrzywdzonemu – za prawidłowy należy uznać wniosek, że oskarżony godził się na doprowadzenie do zgonu ofiary, czyli działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia. Nie zmienia tej oceny okoliczność, że oskarżony był pod wpływem alkoholu.

” Lp.	Zarzut		
III.	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o powołanie innego biegłego w celu sporządzenia opinii uzupełniającej i uznanie, że dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia, w jaki sposób mogły powstać rany na ciele pokrzywdzonego, podczas gdy dowód zawnioskowany przez obrońcę jest w zasadzie jedynym dowodem przydatnym do ustalenia tej okoliczności, a wobec faktu, iż poprzednia opinia nie udziela odpowiedzi na pytanie o możliwe źródła powstania obrażeń, w ocenie obrony konieczne było powołanie</p>	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

	innego biegłego i sporządzenie nowej opinii.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Nietrafny jest sformułowany zarzut obrazy przepisów postępowania.</p> <p>Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza nie wykazała błędnych decyzji procesowych Sądu meriti opartych o treść art. 170 k.p.k. Niemniej już na wstępie należy zauważyć, że zarzut ten jest nieprawidłowo sformułowany.</p> <p>W orzecznictwie akcentuje się, iż nie może dojść do uchybienia normie zawartej w art. 170 k.p.k. w sytuacji, gdy kwestionowana jest wydana w sprawie opinia z zarzutem co do jej niejasności i niepełności. Przepis art. 170 § 1 k.p.k. w</p>			

odniesieniu do dowodu z opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego w sprawie wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd nie powołano, albo wniosku o powołanie biegłego odnośnie do zupełnie innego przedmiotu opinii niż ten, którego dotyczy złożona już ekspertyza. Natomiast dowód z opinii innych biegłych dopuszcza się tylko wówczas, gdy dotychczasowa została wydana przez biegłych niekompetentnych, lub przez biegłych co do których zachodzą przesłanki do ich wyłączenia (art. 196§ 2 k.p.k.) albo też dotychczas wydana opinia jest niepełna albo niejasna, bądź wewnętrznie sprzeczna (art. 201 k.p.k.).

„Niepełność
opinii w
rozumieniu
przepisu art. 201
k.p.k.
utożsamiać
należy z taką jej
treścią, która nie
zawiera
odpowiedzi na
wszystkie
zadane biegłemu
pytania, lub
nie uwzględnia
wszystkich
istotnych dla
rozstrzygnięcia
konkretnej
kwestii
okoliczności
albo też nie
zawiera
uzasadnienia
wyrażonych w
niej ocen i
poglądów.
Niejasność
natomiast
związana jest
z niespójnością,
wieloznacznością
wniosków
końcowych,
które utrudniają
odczytanie
ostatecznego
poglądu
biegłego.” (por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 4 listopada
2015 r., III KK
122/15)

W niniejszej
sprawie skarżący
obrońca tychże

przesłanek nie wykazał.

Zadaniem biegłego jest podzielenie się swoją wiedzą specjalistyczną i ułatwienie w ten sposób sądowi dokonania ceny dowodów i poczynienia ustaleń faktycznych (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 1980 r., V KRN 178/80, OSNPG 1981/5, poz. 52). Nie jest zatem zadaniem biegłego odpowiedź na stworzone przez obrońcę ewentualne inne hipotetycznie wersje zajścia, bo byłoby to tworzenie faktów, a nie ocena dokonana na podstawie dowodów zgromadzonych w sprawie wedle posiadanej przez biegłego wiedzy eksperckiej. Konieczność skorzystania z dowodu z opinii biegłego wynika każdorazowo z okoliczności faktycznych sprawy i ocena potrzeby przeprowadzenia

tego dowodu winna być dokonana z uwzględnieniem wszystkich okoliczności ujawnionych w danym postępowaniu. To Sąd w ramach swobodnej oceny dowodów decyduje o przyjęciu jednej z opinii lub o skorzystaniu z prawa do powołania innych biegłych. Takich przesłanek Sąd I instancji w niniejszej sprawie nie stwierdził, a i kontrolujący orzeczenie Sąd Apelacyjny ich nie dostrzega.

Lp.	Zarzut		
IV.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu za udowodniony fakty, że oskarżony zadał ciosy nożem pokrzywdzonemu, a okoliczności tej nie da się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	ustalić o żaden dowód istniejący w sprawie.		
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wobec niezasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego omówionych w punktach I-III niniejszego uzasadnienia - należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
V.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony podczas zdarzenia posługiwał się nożem, podczas gdy z opinii daktyloskopijnej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wynika, że na nożu mającym służyć do zadania ciosów nie ujawniono śladów linii papilarnych należących do oskarżonego.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec niezasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego omówionych w punktach I-III niniejszego uzasadnienia - należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za niezasadny.		
	Wniosek	
o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku		

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Prawidłowość wyroku Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się do wyczerpania działaniem oskarżonego znamion czynu przypisanego mu w wyroku z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. sprawia, że złożony w apelacji wniosek o uniewinnienie oskarżonego jest bezzasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
utrzymano w mocy zaskarżony wyrok		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
W przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd meriti w zakresie sprawstwa, winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej dokonał prawidłowych ustaleń, opartych na całości kształcie ujawnionych dowodów, zaś apelacja nie wykazała, aby ocena tych dowodów zawierała błędy		

<p>natury faktycznej czy logicznej. Orzeczona w dolnym progu ustawowego zagrożenia kara 8 lat pozbawienia wolności nie nosi znamion rażącej niewspółmierności.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>Nie dotyczy</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>Nie dotyczy</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K. w postępowaniu odwoławczym</p> <p>– na podstawie art. 618§1 pkt. 11 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze i §2, §4 ust. 1 i 3, §17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w</p>	

	<p>sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04).</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Zwolniono oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa - uznając, że zachodzą w sprawie warunki z art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.</p>	
7. PODPIS		

Anna Zdziarska Dorota Tyrała Adam Wrzosek	
---	--

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	I	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt VIII K 72/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa	

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana